

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **El NIÑO BEVERAGES, a. s.,** se sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1, IČ 27950395, zastoupeného JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 15/1107, Praha 5, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha,** se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2009, č. j. 3596/09-1701-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2009, č. j. 10 Ca 167/2009 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Shora uvedeným usnesením Městský soud v Praze podle § 47 písm. c) a § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, zastavil řízení o žalobě, jíž se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění městský soud konstatoval, že žalobce ani po výzvě (doručené jeho zástupci dne 9. 6. 2009) nesplnil poplatkovou povinnost spojenou s podáním žaloby, s čímž zákon spojuje zastavení řízení.

[2] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Namítl, že dne 9. 6. 2009 byl právnímu zástupci žalobce skutečně doručen přípis

městského soudu, jeho obsahem však bylo pouze sdělení o tom, kterému senátu byla věc přidělena. Výzva k úhradě soudního poplatku v této zásilce nebyla. Žalobce dodal, že žaloba je pro něj věcí zásadního významu, neboť nezákonným rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do jeho práv. Lze tedy zcela vyloučit skutečnost, že by žalobce úmyslně neuhradil soudní poplatek ve výši pouhých 2000 Kč. Jediným důvodem tak bylo, že zástupci žalobce nebyla doručena výzva k jeho úhradě. Zjevně se jednalo o administrativní nedopatření na straně soudu, předmětné usnesení nebylo do obálky vloženo se zasílaným přípisem. Není tedy možné, aby nedopatření, které sám nezavinil, pro něj mělo natolik fatální důsledky, jako je nemožnost domáhat se ochrany svých práv soudní cestou. Žalobce si je přitom plně vědom své povinnosti hradit soudní poplatek na základě výzvy soudu, a pokud by mu tato byla doručena, zajisté by tak učinil.

[3] Jako důvod pro podání kasační stížnosti pak žalobce označil ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kdy podle něj napadené usnesení trpí vadami spočívajícími v tom, že „*skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu*“. Protože řízení bylo zastaveno na základě administrativního nedopatření, přiložil v příloze kolky v hodnotě 2000 Kč za účelem jeho pokračování. Z uvedených důvodů pak navrhl, aby Nejvyšší správní soud předmětné usnesení zrušil.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Předmětem kasačního přezkumu je v dané věci zákonnost rozhodnutí městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku žalobcem. Městský soud při vydání napadeného usnesení vycházel z toho, že soudní poplatek nebyl ani přes výzvu uhrazen, žalobce však tvrdí, že mu nebyla doručena výzva k jeho zaplacení.

[7] Zde je nutno v prvé řadě poznamenat, že žalobce sice svá stížní tvrzení nesprávně podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kterýžto důvod je v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o zastavení řízení z povahy věci neaplikovatelný (k tomu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), protože se však obsahově jedná o námitky spadající pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., nemohla mít tato vada vliv na přípustnost a projednatelnost kasační stížnosti.

[8] Pokud jde o věc samu, obdobnými případy se již Nejvyšší správní soud zabýval (viz např. rozsudky ze dne 29. 5. 2007, č. j. 8 Afs 35/2007 - 41, či ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, ve věci „A. S. A. TS Prostějov, s. r. o.“, srov. též související usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2008, sp. zn. I. ÚS 1306/2008; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), přičemž v souzené věci neshledal důvody, pro něž by se měl od dříve vyslovených závěrů odchýlit.

[9] Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobce nezaplatil soudní poplatek současně s podáním žaloby. Městský soud proto usnesením ze dne 4. 6. 2009 (č. l. 15) žalobce vyzval

k zaplacení soudního poplatku v zákonné výši 2000 Kč, a to v dostatečné lhůtě deseti dnů od doručení usnesení, a poučil ho o následcích nesplnění výzvy. Stejného dne pak vydal i přípis (č. l. 14), jímž žalobce informoval o přidělení věci specializovanému senátu 10 Ca, poučil ho o možnosti vznést námitku podjatosti a vyzval ho k vyjádření k případnému nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Obě písemnosti byly podle údajů na doručence žalobci odeslány doporučeně k rukám jeho zástupce, přičemž přijetí bylo oprávněnou zaměstnankyní žalobcova zástupce J. K. na doručence stvrzeno jejím podpisem a otiskem razítka dotčeného zástupce. Doručenka, která je součástí soudního spisu, obsahuje ve vztahu k jejímu obsahu údaj: „*10 Ca 167/2009 14, 15+vz. 072 lh. 20/6*-“, je z ní tedy zřejmé, že zásilka obsahovala jak usnesení na č. l. 15 – výzvu k zaplacení soudního poplatku včetně vzoru č. 072 o. s. ř. (tj. zaplacení soudního poplatku poplatníkem v kolcích), tak přípis na č. l. 14.

[10] Doručenka je jedním z prostředků, jimiž se prokazuje skutečnost, zda došlo či nedošlo k doručení písemnosti. Není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé (§ 50f odst. 9 o. s. ř., ve znění účinném do 30. 6. 2009). Žalobce tvrdí, že mu usnesení ze dne 4. 6. 2009 (č. l. 15), vyzývající jej k zaplacení soudního poplatku za žalobu, nebylo doručeno, nenavrhl však žádné důkazy, které by presumpci správnosti údajů obsažených na doručence přesvědčivě vyvrátily. Nebylo-li přes údaj na doručence předmětné usnesení obsahem přijaté zásilky (zásilka měla podle obálky obsahovat nejméně dvě písemnosti, podle tvrzení žalobce však obsahovala jedinou), měl a mohl se žalobce v souladu se zásadou *vigilantibus iura* obrátit na soud, který mu písemnosti zaslal. Žalobce tak neučinil, a Nejvyšší správní soud proto podle shora citovaného ustanovení občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s. považuje údaje na doručence za pravdivé. Tvrdí-li tedy žalobce, že mu předmětné usnesení nebylo doručeno, nejedná se o tvrzení, které by bez dalšího mohlo zásadně zpochybnit správnost údajů na doručence.

[11] Není též právně významné žalobcovo tvrzení, podle nějž by soudní poplatek s ohledem na malou finanční částku včas zaplatil, kdyby mu byla výzva k zaplacení soudního poplatku doručena. Toto, byť věrohodné, tvrzení totiž není s to vyvrátit presumpci správnosti údajů na doručence.

[12] Významu zde nemá ani skutečnost, že žalobce předmětný soudní poplatek za žalobu v kolcích přiložil ke kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích totiž ve věcech správního soudnictví usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který je vydal, tehdy, je-li poplatek zaplacen dříve, než usnesení nabylo právní moci. Tak tomu však v daném případě nebylo.

[13] Jakkoliv se postup městského soudu v posuzované věci může jevit jako přísný, nelze mu vytknout nezákonnost či rozpor s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že poplatkovou povinnost je povinen účastník řízení před obecnými soudy splnit při podání návrhu na zahájení řízení [§ 4 odst. 1 písm. a) a § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, v soudním řízení správním viz též § 37 odst. 3 věta čtvrtá s. ř. s.]. Platební nekázeň účastníka řízení je již sama o sobě očividně nežádoucí, mimo jiné proto, že obecné soudy v jejich agendě zbytečně zatěžuje, a jestliže účastník řízení v této nekázni přes výzvu a upozornění na procesní důsledky s opomenutím výzvy spojené pokračuje, jde o jednání (opomenutí), za které musí nést procesní odpovědnost, zejména byla-li obecným soudem stanovená lhůta k vyzývanému plnění dostatečná (srov.

např. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2000, sp. zn. III. ÚS 59/2000, U 6/17 SbNU 371).

[14] Žalobce se dovolává porušení svých práv, zcela však pomíjí porušení vlastních zákonných povinností. Pokud by žalobce splnil svou povinnost zaplatit soudní poplatek ihned, jakmile mu k tomu vznikla zákonná povinnost, nemuselo k dalšímu řízení o poplatku vůbec dojít a soud se mohl zabývat jeho žalobou meritorně. Byl-li žalobce v řízení zastoupen advokátem, stěží lze namítat porušení jeho práv v situaci, kdy jeho zástupce pominul jednu z elementární procesních povinností, jíž je včasné zaplacení soudního poplatku. V předmětném řízení žalobce nežádal o osvobození od soudního poplatku, nebyl proto ani důvod vyčkávat na výzvu soudu ke splnění této povinnosti. Bylo zřejmé, že trvá-li žalobce na projednání své žaloby, splnění poplatkové povinnosti jej nemine. Nebyl tedy důvod se splněním této povinnosti otálet.

[15] Nejvyšší správní soud tak shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu